

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 5

JAKO PÍRKO

Ptačí poezie | Lapač snů | Bajky
Čapí hnízda | Létaující citáty a mnohem více

Obsah

- 3 Lapač snů
- 5 Jenom mávneš křídly
- 6 Létaající citáty
- 9 Čapí hnízda
- 10 Peří na vlastní oči
- 11 Ptačí poezie
- 12 O bajkách a Ezopovi
- 13 Kdo chce moc
- 14 Jak se čáp stal žabím soudcem
- 15 Úkol a výzva: červen

Agnes je latinsky Anežka.

Koncovka -gnes také odkazuje na řecké gnósis (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost příspěvků podle potřeby krátit a upravovat.

Nesnesitelná lehkost písemky

V první třídě jsem zbožňoval naši třídní, paní učitelku Skálovou. Čtení—hlásil jsem se dobrovolně. Matematika—všechno spočítáno. Prvouka—taky vím! Snad jen psaní, ty zpropadené vlnovky a obloučky...

Seděl jsem ve třetí lavici uprostřed se spolužačkou Klárou, celkem jsme si jako spolužáci sedli a první pololetí uplynulo jako nic. Docela jsme si zvykli i na rostoucí počet písmenek ve slabikáři i na vyšší a vyšší číslice v matematice. A vůbec to byl skvělý rok. Jenže pak. Pak to přišlo.

Naše milovaná paní učitelka Skálová nám při jedné hodině matematiky povídá: „Milé děti, počítání už vám jde. Dnes si spolu vyzkoušíme novou věc—desetiminutovku.“ D-E-S-E-T-I-M-I-N-U-T-O-V-K-A! Nám pomalu vypadly oči z důlků, poněvadž jsme ve škole takové slovo zatím neslyšeli. Možná jsme se i těšili...

Jenže pak, ty vado, jako takový fofr?! Deset příkladů, desetiminutovka, jen trochu času, desetiminutovka, kolik je sedm plus dva, desetiminutovka... Pořád se mi hlavou honily myšlenky na počítání a ubíhající čas. No nebudu vás napínat—nestihl jsem to všechno dopočítat a dokonce jsem i v těch

spočítaných příkladech nasekal hromadu chyb.

Doma jsem si postěžoval, jak to bylo těžké a nefér a vůbec nehezké, anžto moje milovaná učitelka mi (do té doby) milovanou matematiku utopila v deseti minutách strachu a děsu.

Další den jsme dostali známku. Tu tady zveřejňovat nechci. 🙄 A paní učitelka nám k tomu ještě něco řekla. Vlastně to bylo důležitější než samotná písemka.

Paní učitelka Skálová stála před tabulí, v ruce držela naše sešity se známkami, o kterých—jak jsme se dohodli—nebudeme mluvit, a v tuhle chvíli zaznělo: „Jsem mile překvapena tím, jak jste si poradili s velmi obtížným úkolem. I když jste někde mohli udělat chybu. Chyba je také strašně důležitá, protože vám ukáže, čemu se máte věnovat a co by vám mohlo jít lépe.“ Nebo tak nějak. Ona nám vůbec nevyčinila za špatné výsledky, nikoho netepala za nedopočítaný příklad... Tady někde jsem asi pochopil, že i když se písemka nepovede—nekončí svět. Jen máte do dalšího pokusu šanci se znovu podívat na svou chybu, abyste ji neopakovali.

Kéž by to tak šlo i v životě, že?

Lapač snů: K čemu slouží a proč si ho vyrobí/pořídí?

Stará legenda vypráví o Indiánce která přišla za starým, moudrým šamanem s žádostí o radu. Její dítě v noci prohánělo noční můry. Šaman jí poradil vyrobit ochranný amulet a ten zavěsit dítěti nad postel. Konkrétních legend o prvním lapači koluje mnoho, důležitý je ale fakt, že všechny se shodují v tom, že lapač má člověka uchránit před zlou energií i během dne. Lapač snů je tedy považován za jakýsi symbol dobrého a klidného spánku.

Indiáni věřili tomu, že ve spánku k nám přicházejí zprávy ze světa duchů a lapače snů je třídí. Noční můry lapají do svých sítí, aby nás nerušily, ty pak ráno první ranní paprsek spálí. A po jejich peříčkách k nám plynou sladké sny naplněné moudrostí a poučením.

Lapač má mít kruhový tvar. Kruh představoval svět a vesmír a to, co ochraňuje kamínek. Je to první bod, se kterým se špatný sen setká. Proto byl tvořen z vrbových větviček, které podle šamanů mají magickou moc. V kruhu je napletena síťka s mnoha uzlíky. Tato síť je nejdůležitější, jelikož chytá všechny sny, z kterých vybere ty špatné a uvězní je. Také zamezí tomu, aby si negativní síly našly cestu ke kamínku. Čím byla síť hustší, tím byl lapač účinnější.

Další nezbytností je kamínek uprostřed sítě, který znázorňuje vlastní já, tedy samotného člověka. Střed, kolem kterého se točí celý svět a zároveň ochrana před negativní energií. Poslední částí jsou peříčka, jsou přivázána ke kruhu, měl by jich být lichý počet. Zachytávají vesmírnou energii a sny a dopředu je filtrují. Noční můry jsou odraženy pryč a sladké sny jsou přeneseny do sítě. Ta také zachytí všechnu negativní energii, která by přece jen přes pírka prošla. Nejmenší pohyb peří naznačoval průchod dalšího krásného snu.

Pokud chceme, aby lapač fungoval, je potřeba používat pouze přírodní materiál. Jistě víte, že lapače snů mohou mít mnoho různých barev, nebo jsou vyladěny pouze v jedné jediné barvě. Snad nejčastěji jsou k vidění bílé lapače snů, které symbolizují klid a odpočinek. Žlutá barva představuje radost, štěstí a optimismus, oranžová pak úspěch a kariéru. Modrá barva vyjadřuje jednoznačně klid a

červená naopak napětí, akci. Zelenou a hnědou barvu považujeme za barvy přírody, které symbolizují zdraví. A nakonec tu máme fialovou barvu – barvu magických zákoutí.

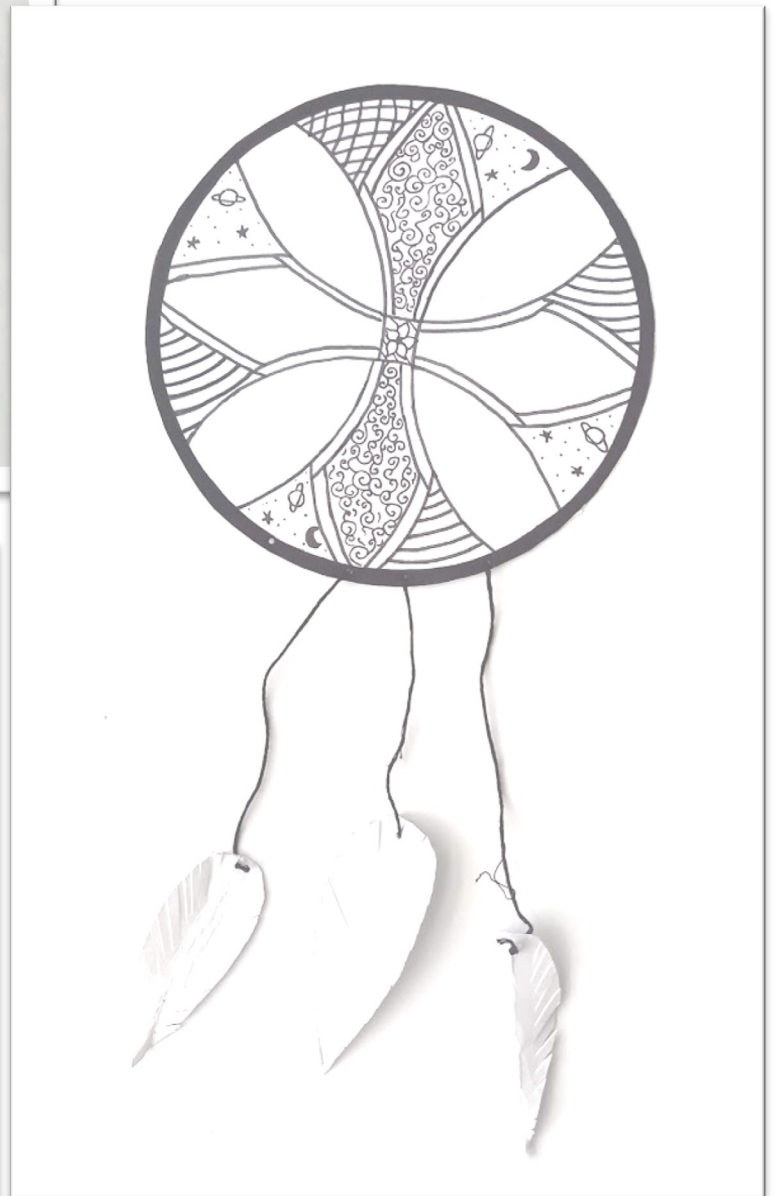
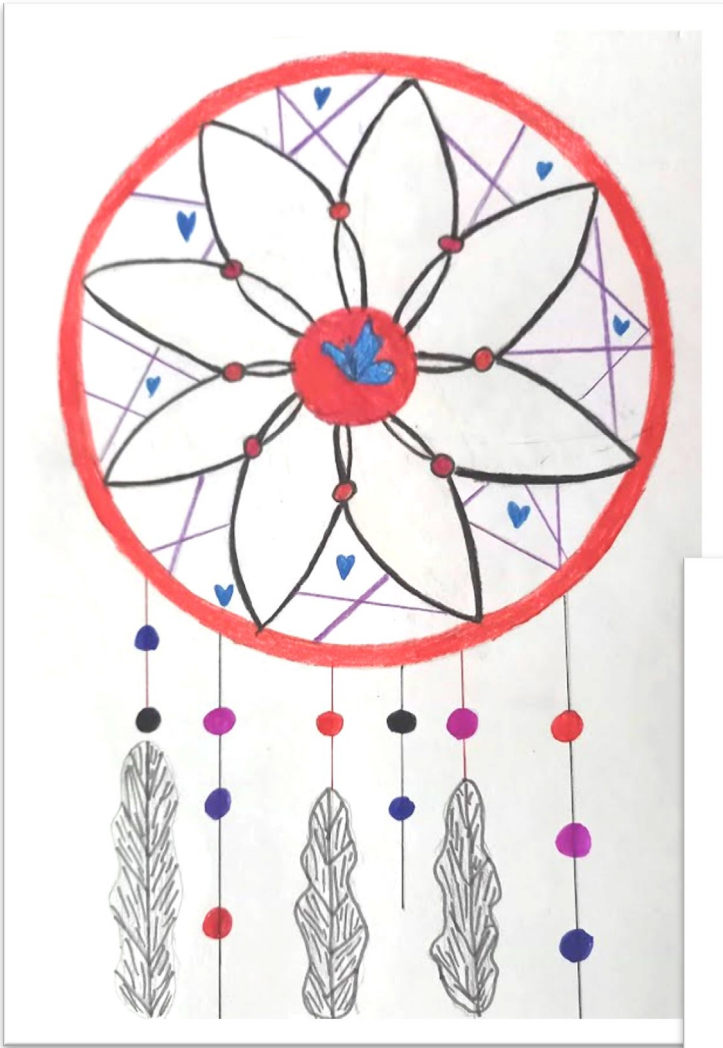
Ideální místo, kam lapač umístit, je okno, jímž do místnosti vstupují první sluneční paprsky. Okno by nemělo být daleko od postele. Lapač může být umístěn i přímo nad postelí.

Pokud nemáte dobré spaní a jste-li zastánci tradic přírodních národů, můžete tuto pomůcku vyzkoušet. Jestliže jste k těmto věcem skeptičtí, získáte alespoň méně tradiční, avšak v dnešní době velmi oblíbenou, dekoraci.

Lapače snů vyráběli žáci 9. třídy, děkujeme paní učitelce Šilhavé.

— • —

Jenom mávneš křídly...

Dlouho jsme se zabývali myšlenkou na létání. Na malou chvilku jsme se v redakci zasnili a vznesli se z Krásného Března do povětří. A s námi žáci 5. ročníku, kteří nám po přistání napsali spoustu ptačích příběhů. Děkujeme za ně a přinášíme vám výběr od dravců přes kouzla a krmítka až k papouškům. Poděkování patří také paním učitelkám Tylové, Vaněčkové a Suché za uspořádání svých hejn a korektury.

Obrázky pocházejí od žáků 1.C a 1.D, děkujeme tedy i paní učitelce Maršínské a Pavelkové.

π

Viola Horáčková, 5.A

Alena Kunová, 5.A

Já, ptáček

Narodil jsem se jako poslední ze svých sourozenců. Ostatní mě neměli moc v lásce. Žížalky a červíky jsem dostával jen občas. Jednoho dne jsem omylem vypadl z hnízda. Neuměl jsem ještě moc létat, tak jsem tam jen tak ležel. Usnul jsem a probudil se na veterině. Nějaká paní mě zkontrolovala a řekla, že jsem v pořádku. Donesla mě tam rodina s jednou holčičkou. Maminka, tatínek a Violka se mi líbili hned od začátku. Paní veterinářka řekla, že mě bude muset dát do chovné stanice. A běda!

Jak to dořekla, Violka začala hrozně brečet, až jsem skoro taky začal. Rodiče se nechali obměkčit a svolili, že si mě může nechat. Violka byla šťastná. Doma mě hned začala učit létat. No, moc jí to nešlo, ale snažila se a já taky. Po třech hodinách jsem létal jako blesk, až se o mě Violka začala bát. Večer jsem dostal zrní, žížalky a červíky. Ach, jaká dobrota! Můj život bude nakonec úplně skvělý.

Garik Belák, 5. B

Odlétlé přání

Jednou byl jeden pán, který se procházel v parku. Najednou se před ním zjevil duhový pták a řekl: „Zdravím tě, pozemšťane, jsem tady, abych ti splnil tři přání, ale musí to nějak souviset s námi ptáky.“ Pán ihned odpověděl: „Já chci orlí křídla.“ Pták zapískal a na pánových zádech se objevila křídla. Avšak pán byl naštvaný a povídá: „Proč mám tak malá křídla?“ Pták na to: „Dal jsem ti křídla, která jsi chtěl, ale jsou ve velikosti pro orla.“ Pán tedy vyslovil další přání: „Změň má křídla, chci, aby byla větší.“ Pták splnil, co si pán přál, ten přesto nebyl spokojený a použil i poslední přání: „Chci být jako ty.“ Pták potřetí a naposledy zapískal: „Tak teď vypadáš stejně jako já, bohužel však nemáš mé schopnosti, je mi líto, ale já už musím letět dál.“

Papoušek a Anička

Jsem v obchodě už týden a pořád si mě nikdo nekoupil! Jsem takový krásný papoušek, ale všichni si sem jen chodí kupovat hračky pro psy. Dokonce i můj soused Ferda je tu pěkně dlouho, a to, prosím, umí mluvit.

Za ten týden jsem tu prožil spoustu zážitků. Jednou se mi stalo, že sem do obchodu přišla malá blondatá holčička. Líbil jsem se jí, tak si se mnou začala hrát. Myslel jsem si, že se mě nebojí, ale opak se stal pravdou. Přišla její maminka a zavolala: "Aničko, jdeme domů!" Já jsem nechtěl, aby odešla domů, tak jsem ji klovnul do vlasů. Začala ječet a utekla pryč. A co já? Já jsem ten den dostal dobrůtku o pět minut později.

Orlík Štístko

Bylo jednou jedno vajíčko a z něj se vyklubal orlík jménem Štístko. Byl veselý, ale ostatní se mu smáli, že je jiný, protože ho vychovávali holubi. Byl z toho smutný, ale ne tak moc a tak poskakoval po ulici až potkal páva, ale on to nebyl opravdový páv, jen plakát do zoo. Zapomenul na slova táty holuba: Nelez tam, kam nesmíš, jinak bude zle. A tak ho v zoo vyděsilo hlasité řvaní lva a rozzuřený nosorožec, který ho málem zašlápl a nakonec ho napadlo hejno havranů. Naštěstí ho někdo právě včas zachránil, byla ta orlice s orlem, kteří poznali svého ztraceného synka. A tak byli všichni šťastní, orlík se nejmenuje Štístko jen tak, on totiž nosí štěstí. Je to pravda, protože za dalších pět dní mu přibyli dva bráškové a jedna sestřička a stala se z nich velká šťastná rodinka orlíků.

Václav Vlačiha, 5.A

Jak jsem se narodil

Jednou ráno jsem se takhle probudil ve svém vajíčku. Koukám, koukám, že už je mi nějaké malé. Brácha mi povídá, že jemu už je také velmi těsné, ale sestřička řekla, že jí přijde akorát.

...od bráchy se ozval praskavý zvuk a on povídá: "Co je? Proč je tu najednou tolik světla?" Maminka na to: "On je venku, on je venku!" Najednou i mně začalo být vajíčko víc a víc těsnější. Co se to děje? Ozval se praskot, blíž a blíž u mě....a byl jsem to já.

Hledání papouška

Jednoho hezkého večera jsme nechali našeho papouška Pepíka prolétnout po obývacíku. Pak nám ale ten chudák zapadl za skříň. Nevěděli jsme, co máme dělat, všichni jsme byli zaražení. Mluvili jsme na něj, křičeli, dokonce jsme i pípali. Zkoušel jsem i hrát na flétnu, jestli za tím zvukem půjde. Nakonec jsme museli odtáhnout skříň a on vyletěl ven. Od té doby je už jen v kleci.

Kristýna Dulíková, 5.A

Ze života holuba

Ahoj, jmenuji se Dulík a jsem pouliční holub. Můj den je pořád stejný. Vzbudím se, jdu si povídat s ostatními ptáky a dojdou si na záchod. Většinou to omylem pustím na nějakého člověka, ale vážně nechtěně.

Potom si jdu dát snídani. Jeden strašně hodný stařík mě každý den krmí a občas s sebou bere i Aničku, to je jeho vnučka. Ta po každé, když přijde, tak řekne: "Ahoj, Evžene!". Ach, to je ohavné jméno, ale stejně ji mám rád!

Pak se jdu prolétnout a jdu si dát šlofíka. Když se probudím, tak se dívám, co je nového ve světě. Už asi milionkrát mě málem přejelo auto. Ale naštěstí jsem vždy včas uhnul. Potom si jdu opět povídat s ostatními ptáčky, co oni zažili. Zrovna včera si chtělo Arnošta vzít domů nějaké dítě. No, věřili byste tomu?

A pak už je večer a já si jdu najít místo na přespání. Dobrou noc!

Fair play

Ptáčci chystali ptačí závody, přihlásit se mohl každý bez rozdílu, a tak se potkali vrabec a orel. Orel se nad vrabcem povyšoval: „Čus, ťulpasi, co tady děláš?“ Ten si ho však nevšímal a šel dál ke startovní čáře. Na závod trénoval celý rok a doufal, že se umístí mezi prvními.

Když zazněl startovní výstřel, tak všichni vyrazili. Orel nekoukal na cestu a narazil do skály. Vrabec nezaváhal ani chvilku a hned mu šel poskytnout první pomoc, zatímco ostatní letěli dál. Sice tak nevyhrál, ale jako jediný dostal medaili za fair play.

Markéta Horáková, 5.A

Krmítko

Jednoho dne jsem přemluvila tátu, aby postavil krmítko pro ptáčky. Dali jsme tam slunečnicová semínka a dobrůtky, které ptáčci rádi jí. Každý den jsem se na krmítko dívala, jestli tam nepřiletěly, ale marně.

Jednoho dne tatínek někam odjel a já šla udělat cestičku ze semínek. Vrátila se zpátky domů a běžela k oknu podívat se, jestli ji ptáčci neobjeví. A ano, přiletěly tam sýkorky i se svými mláďaty. Byl to moc hezký pohled. A takhle to bylo pak každý den.

Kristýna Samková, 5. C

Vlaštovka a sova

V jednom vlaštovčím hnízdě měli malou vlaštovku, která byla úplně odlišná, jinak zpívala a dokonce měla i jinou barvu než ostatní vlaštovky. Všichni se jí proto vysmívali a pomlouvali ji. A proto se rozhodla, že raději odletí někam hodně daleko. Jenže první start se neobešel bez pádu, a tak si zlomila křídlo. Nemohla létat a ještě k tomu začalo pršet. Prostě smůla.

Vlaštovka se schovala pod strom a čekala, až přestane pršet, ale pršelo vydatně, celý den a skoro celou noc. Vlaštovce už byla pěkná zima a byla pěkně promrzlá, takhle ji našla i sova, která v noci lovila myši. Vzala ji k sobě domů a starala se o ni, dokud jí nesrostlo zlomené křídlo. Mezitím se z nich staly ty nejlepší kamarádky a vlaštovka se tak má každý rok na jaře kam vracet.

Létající citáty

Když už jsme u literatury, často se stává námětem slohových cvičení nějaký citát. Třeba úvaha nad větou Malého prince: „*Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.*“ A když se má člověk zamýšlet nad nějakou podobnou a ještě slavnou větou, hledali jsme, zda nemáme v rukávu citát o létání, pírku, ptačím hejnu a podobných vzletných věcech. Zamýšlela se třída 7.A s paní učitelkou Suchou:

Kdykoli chceš, jseš volnej jak pták. (Charlie Chaplin)

Pták, když chce, tak může kdykoli roz-táhnout křídla a odletět a už se třeba nikdy nevrátit. Proletět celou zemi bez jediného svolení, podívat se na místa, o kterých se mu vždy snilo a na místa, o kterých slyšel jen z pouhého cvrlikání. A kdykoli se může zase vrátit domů za svou ptačí rodinou a pak znovu vyrazit na cesty.

A přesně to můžeme udělat i my lidé. Často si však říkáme: „Ted' není dost peněz, nemám čas, šéf mi nedá dovolenou, nevím, kam bych jel, neumím anglicky.“ Jsou to jen pouhé výmluvy. Pokud chcete, tak si sbalte pár věcí a nasedněte do prvního vlaku, auta nebo letadla a jeďte, kam chcete, na místo, o kterém jste už dlouho snili. Každý přece ví, že nej-lépe se učíme za pochodu. Využijte toho, že vám nikdo nemůže zakázat, aby jste se kdykoliv vrátili domů za rodinou. Můžete jim pak vyprávět o svých zážitcích a nebo je příště prostě vzít s sebou.

VERONIKA ZEUSOVÁ, 7. A

Ptáci mají křídla, aby se mohli vracet. (Otakar Matušek)

Lidé nemají křídla jako ptáci, ale mají rodinu nebo přátele. Když máš někoho blízkého, máš důvod, proč se vracet.

LUCIE DRBALOVÁ, 7. A

Knihy jsou lidem tím, čím jsou křídla ptákům. (John Ruskin)

Bez křídel by ptáci nemohli létat a lidé by bez knih neměli co číst. Ptáci by se mnohem hůře dostávali k potravě a sami by se mohli stát snadnou kořistí. A lidé? Nedostatek nových informací by pro ně mohl znamenat riziko, ohrožení, ztrátu.

KARLA LOKŠANOVÁ, 7. A

Intelligence bez ambice je jako pták bez křídel. (Salvador Dalí)

Pokud jsi chytrý, ale nemáš cíl, nic nedokážeš.

Můžeš umět cizí jazyky, ale pokud nebudeš cestovat, není ti to k ničemu.

Vždy dokonči, co jsi začal.

Najdi svůj cíl, dřív než bude pozdě.

ŠÁRKA TOMANOVÁ, 7. A

Čapí hnízda

Tento školní rok jsme si obohatili tím, že jsme od počátku jara sledovali na webkameře hnízdění čápa bílého. Již vloni v první třídě jsme tomu věnovali čas při distanční výuce a letos nás zajímalo, jak se čápům daří. Sledujeme čapí hnízdo v Bohuslavicích u Trutnova a je to tedy jízda! Sameček se jmenuje Bohoušek a samička Bohunka. Bohoušek se z teplých krajín vrátil hned 1. 4. a Bohunka doletěla do tří dnů za ním. Hned po přiletu začali hnízdo opravovat a zvelebovat. Udělali velký jarní úklid a doplnili větvičky, trávu a celé hnízdo po zimě zpevnili.

Po několika dnech se nám podařilo vypořádat, že Bohunka snesla pět vajíček! Celou dobu jsme jí drželi palce, aby se všechna v pořádku vylíhla. Při zahřívání se s Bohouškem střídala a podařilo se. Už je všech pět malých čápat na světě! Byli jsme svědky toho, když své první dva krmila žábou, slepýšem a rybou. Na přímý přenos se díváme vždy při velké svačínové přestávce a v tuto dobu většinou jeden z čápů také pro jídlo odlétá.

Téma jsme využili i do výtvarné výchovy. Vytvořili jsme komín s pravým hnízdem plným čápat.

Je to pro nás pro všechny nevšední a poučný zážitek a ve sledování budeme určitě pokračovat i nadále.

Odkaz na live stream na YouTube: [Živě z čapího komína](#)

Za třídu 2. B paní učitelka Zuzana Vajsarová

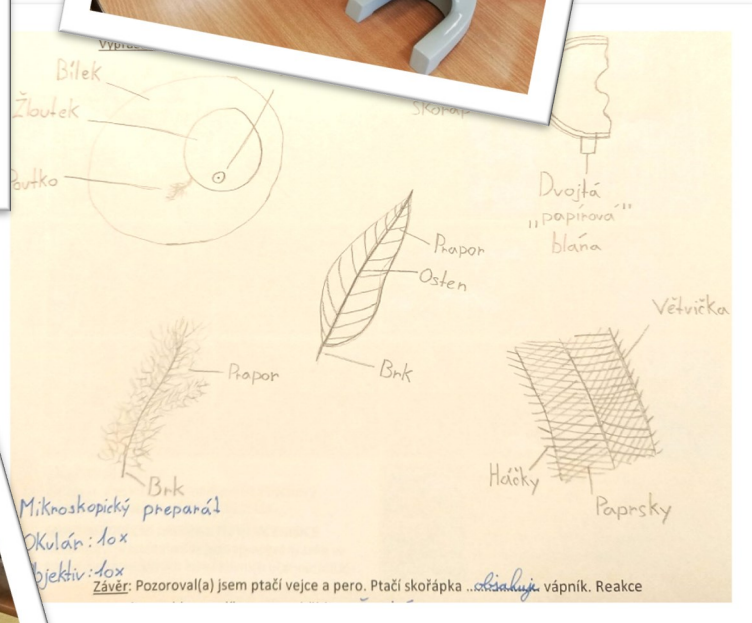
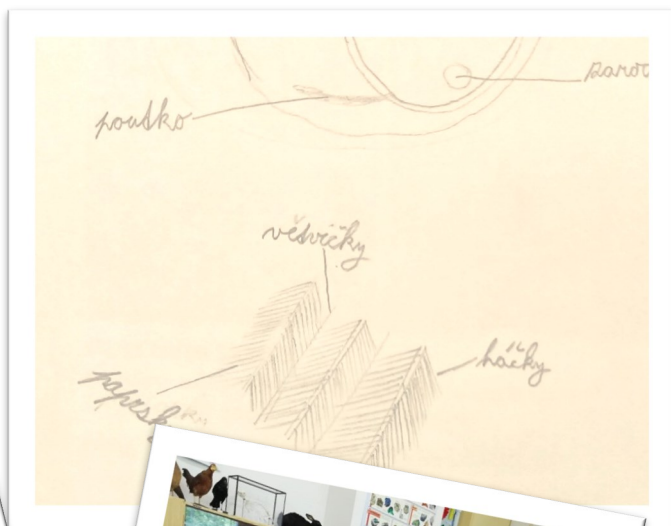

Peří na vlastní oči

Pamatujete, jak minulý měsíc 7.A pobíhala po Ústecku a fotila nám herbář? Tak koncem května se učebna přírodopisu změnila na badatelnu. Úkol zněl jasně: rozebrat peříčko do posledního atomu! Mikroskopy se nezastavily, kreslilo se, pozorovalo, zkoumalo... Jeden by se hned vrátil do lavic!

Děkujeme za fotky a laboratorní práci třídě 7.A a paní zástupkyni Střížkové.

π

Ptačí poezie

Velkou neznámou v tomto ptačím čísle se rozhodly vyřešit 4. třídy, které se s námi chtějí podělit o ptačí básničky.

Dokonce se pustili do společných veršů! Děkujeme třídním učitelkám Bryndové a Nitschové.

π

PTÁK JARABÁK

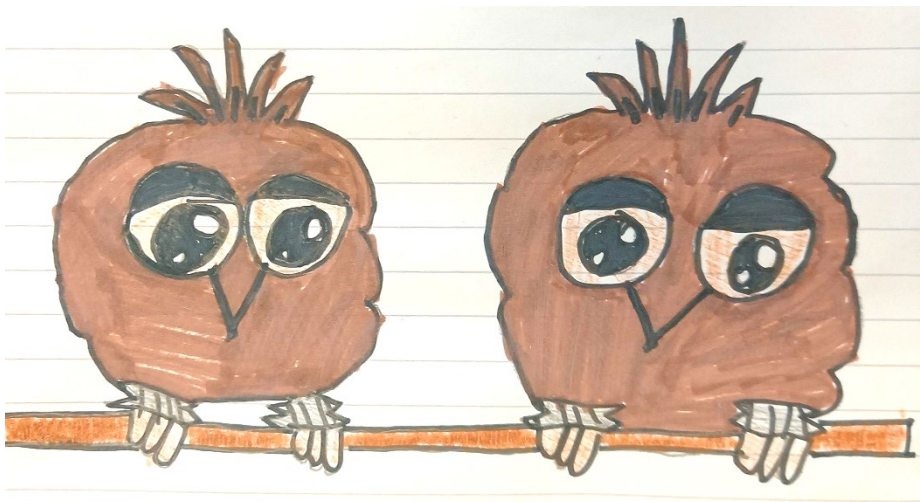
David SOLDAN (4.C)

Byl jednou pták Jarabák,
co do školy chodil rád.
Přišla dlouhá karanténa,
ptáčci musí zůstat doma.
Žádný pohyb, hodně jídla,
z vrabčáka je koule líná.
Babiš rozum dostal,
do školy je poslal.
Radost byla veliká,
ptáčkům škola začíná!

VRABČÁCI

Adéla Pertasecová (4.A)

Vrabčáci, vrabčáci
Jsou velicí rošťáci.
Jsou to kluci střapatí,
Co se nikdy neztratí.
Ve větvích si hnízda staví,
Všechny je to velmi baví.

PTAČÍ DEN

Společná báseň 4.A

Na trávě se třpytí rosa,
začal slunný den.
Slyšeli jsme zpívat kosa:
„Děti, pojdte ven!“

Přidala se černá vrána:
„Nikdo doma neseďte!
Sluníčko je krásné zrána.
sami to hned posuďte.“

Čimčarára, vrabec zpívá,
všude plno dětí,
pěnkava se na to dívá,
strnad z dálky letí.

A když tam se krajem snáší,
sovička se probudí.
Hlídá spánek hodných dětí,
nic zlého je nevzbudí.

Ptačí hostina

Společná báseň 4.C

Kos má žlutý nos,
často chodí bos.
Datel ťuká na dveře
a je zvaný host.

Vrabec přišel také,
přines plný koš.
Oni ho hned vítají,
kolem něho létají.

Jenom sova v lese
nic jim nepřinese,
protože už spí.

Letí ptáček

Viktorka Veselá, 4.C

Letí, letí ptáček,
malý jarabáček.
Letí, letí do domečku,
tam nahoru na větvičku.
Z výšky vidí celý svět,
překrásný je jako květ.

Jiříčka – posel dobrých zpráv

Mgr. Lenka Nitschová

Distančka skončila.
To je krása!
Jiříčka na drátě
právě to hlásá.

Když jsem pryč odlétla.
Škola brány zavřela,
nyní jsem zpátky
a děti křičí zvesela.

Doma jsme byly
už víc než dost.
Vždyť škola je prima
a hlavně pro radost!

O bajkách a Ezopovi

Podle dějepisce Herodota žil v Malé Asii v 6. století před Kristem otrok Aisopos čili Ezop. Byl prý hrbatý, znetvořený a koktavý, ale hlavu měl bystřejší a myšlení pronikavější než lidé urostlí a zdraví. Uměl pobavit posluchače zvířecími bajkami a vtipnými příběhy, ale zdaleka ne všichni jeho současníci byli jeho obdivovatelé. Za údajné rouhání bohům byl prý v Delfách popraven. Ezopovi byla připisována většina starověkých bajek, zapsány však byly až po třech stoletích od jeho smrti. Mnohokrát byly převyprávěny prózou i ve verších a najde se jen málo těch, co nevědí, kdo byl Ezop. Ale ať už se ten moudrý muž jmenoval Ezop, nebo jinak, ať už žil v 6. století před Kristem, anebo jindy, ať už byl thráckého původu, nebo jiného, hlavní je, že jeho bajky dodnes nezestárly. Svět se za tu dobu změnil od základu, lidé létají do vesmíru, nahlíží do dávné minulosti a dorozumívají se přes celou zeměkouli, ale ovládají je tytéž radosti, vášně a zlovyky jako Ezopovy současníky. Proto jim tak dobře rozumíme.

V zámeckém parku žil páv. Nadutě nosil pyšnou hlavu zobákem tak nahoru, jak jen mohl. Po parku si vykračoval důležitě a ostrým krokem, jako by byl strážným. A stejně jako vojáci na přehlídce i páv okázale vystavoval svůj vějíř barevného peří na odiv veškerému okolí. Protože byl takový nadutec, odmítal se bavit s kýmkoliv, kdo nebyl šlechtické krve. Do parku z vedlejšího lesa a zahrad létala hejna ptáků – sýkor, vrabců, kosů, hrdliček, stehlíků a dalších, aby se podívali na kvetoucí květiny, ze záhonu vybírali žížaly a housenky, v jezírku hasili svou žízeň. Páv s nimi ale nemluvil. Považoval je za ptačí chudinu: však se s nimi nemohli rovnat ve vznešeném vzhledu, čarokrásném peří, natož pak vybraném chování. Chodil tedy parkem osamocen. A se zobákem stále nahoru.

Jednoho dne se nad park snesla bouřka, kapky deště stíhaly jedna druhou a páv se zasmušile schoval pod střechu zahradního altánu. Stál a čekal, až bouřka přejde. Po chvíli do altánu vmetla dešťové kapky sojka, která se nestihla před deštěm vrátit do lesa. Páv opovrženě stáhl svůj pestrobarevný ocas od kapek vody dál a otočil se k sojce zády. V tu chvíli sojka viděla rej barev: od zelené k modré, fialové po odstíny růžové a černé... Užasle hleděla na peří, nevěřila vlastním očím a pak se odvážila na páva promluvit: „Dobrý den, páve. Velice se omlouvám, že jsem ti narušila odpolední odpočinek zde v altánu. Byla jsem ovšem v nebezpečí. Jakmile doprší, opět vzlétnu a nebudu rušit tvou krásu.“ Páv s chválou pookřál: „Ale beze všeho, tvé uznání mne těší a můžeš tu zůstat se mnou.“ Sojka pochopila a pokračovala ve chvále

dál: „Takový krásný barevný vějíř by ti mohl každý pták závidět. U nás v lese mám nejbarevnější peří já – tohle jediné modré peříčko na křídle. Ale tuze by se mi líbilo být tak nádherná a pestrá jako jsi ty.“ Páv se k sojce otočil čelem a se sojkou hovořil bez okolků o životě na zámku, o péči o peří i o správné stravě.

Sojka pávovi navrhla, zda by nechtěl navštívit její les a oslnit svou krásou i nudné lesní prostředí. S poslední kapkou mávli křídly a odletěli k lesu.

Na lesní pasece sojka přesvědčila páva, aby v slunečních paprscích ukázal všem v zašlém a věčně zeleném lese myriády barev uschovaných mezi ocasioními pery. Páv vyskočil na pařez, nachystal barevné peří a z jeho hrdla se dral pyšný křik. Jak je obecně známo, pávům příroda nadělila krásu, ale hudební sluch již nikoliv, takže zvířata oslněná barevným peřím se vzápětí skrývala před děsným krákoráním pyšného páva. Neobvyklý koncert ale přilákal přeci jen něčí pozornost...

Nad pasekou, vysoko v povětrí, zakroužil sokol. V nudné a stokrát viděné zeleni se náramně vyjímal pestrý paví vějíř. Sokol nezaváhal – střemhlav se z výšky snesl na paseku, na pařezu do pařátů sevřel pyšného páva a zmizel s ním kdesi v korunách stromů. V sojce zbyla malá dušička, a i to její jediné modré peříčko jako by od toho dne bylo takové světlejší.

V zámecké zahradě i po lese se od té doby připomíná osud pyšného páva. A všichni ptáčci si dávají pozor, aby nenosili zobák příliš nahoru.

Jak se čáp stal žabím soudcem aneb Každému, co si zaslouží

Možná jste to nevěděli, ale žáby jsou odjakživa velmi hašteřivé. Neustále se mezi sebou dohadují, třeba o tom, která z nich má krásnější a zelenější plavky nebo, kdo by měl vyhrát žabí superstar ve večerním skřehotání, který tým akvabel=žababel by je měl reprezentovat na letních olympijských hrách ... to je jen krátký výčet jejich nekončících sporů. Na jednom se však kupodivu shodly, uvědomily si totiž, že potřebují někoho, kdo by je uměl rozsoudit a ukončit tak jejich dohady. Proto přišly za králem všech zvířat – lvem.

Na královském dvoře se však chovaly naprosto nemožně, samozřejmě kuňkaly a kvákaly jedna přes druhou, až z toho lva silně rozbolela hlava a musel si dát velmi silný mátový čaj. Pak zařval: „Chcete soudce, budete mít soudce!“ Hned popadl mohutný kus dřeva a hodil ho do jezera. Voda vyšplouchla tak vysoko, že se žáby vyděsily a honem rychle naskákaly do vody.

Teprve o dva dny později si jedna z žab dodala odvahy a připlavala blíž. Došlo jí, že ta obrovská věc plovoucí po jezeře není žádný soudce, ale dřevěná

kláda. Přivolala ostatní, společně si postěžovaly a svůj nesouhlas šly lvímu králi vyjádřit osobně. „Co zase chcete?“ zavrčel lev. „Vlídny soudce vám není dost dobrý – tak vám tedy dám soudce přísného!“

A vybral jim čápa. Ten se s nimi rozhodně nepáral. Když některá porušila jezerní pravidla, například kvákala

příliš hlasitě na pláži, nebo nerespektovala noční klid, nehrála fair play při vodním pólu, tak ji prostě spolkl, ani se u toho nezačervenal.

Žáby se daly do sborového naříkání, bály se, že to bude jejich konec a tak se znovu obrátily na lva a prosily ho, aby je před tím krutým žabožroutem zachránil. Naříkaly opravdu hodně moc i pár slziček ukáplo, ale dočkaly se pouze této odpovědi. „Vám se nikdo nezavděčí, proto se musíte spokojit s tím, koho už máte.“

A od těch dob je žabím soudcem čáp – osvědčil se, žabími protesty a spory se prostě vůbec nezabývá, jen zobákem udělá klapý klap.

Úkol a výzva: červen

Je to tu—konec. Aktuálně sčítáme body, rozhlížíme se, zda jsme na nějaké nezapomněli a kontrolujeme všechny třídy a měsíce tohoto poněkud zvláštního školního roku. Finále celé školní soutěže bude vyhlášeno koncem měsíce, průběžné výsledky ale ukazují, že to bude dosti zajímavé.

Na tomto místě si dovolíme poděkovat všem, kteří se do plnění úkolů a výzev zapojili, na závěr přinášíme ale také poslední úkol a výzvu.

Úkol na červen zní:

Udělej něco pro přírodu.

Za celý rok jsme plnili rozmanité úkoly, tak se můžete vrátit a některý z nich si zkusit znovu. Jen tak. Pro radost a pro Zemi.

Výzva na červen zní:

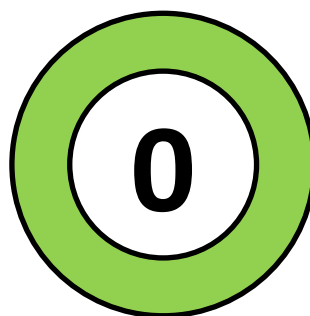
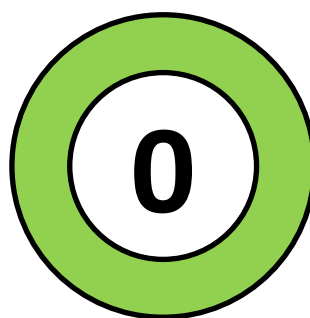
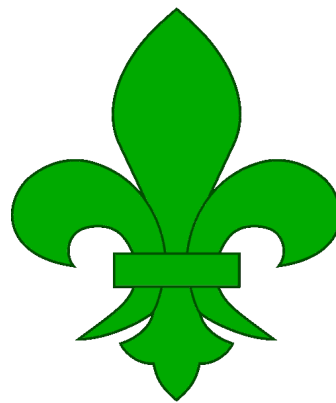
Udělej něco pro druhé.

V několika letošních číslech jsme narazili na slovo *dobrovolnictví*. Udělat někomu radost je vlastně fajn počin, pojďme tedy v červnu komukoliv kolem nás dělat radost. Jen tak, protože je to skvělý pocit.

Tentokrát nic neposílejte—jen si užijte konec školního roku a nezapomeňte—Zemi máme jenom jednu, tak se o ni pořádně starejme!

π

Termín splnění:

